

	MONTEVERDI	
I	Incenerite spoglie, avara tomba Fatta del mio bel Sol, terreno Cielo Ahi lasso ! l'vegno ad inchinarvi in terra. Con voi chiuse è'l mio cor a marmi in seno E notte e giorno vive in pianto, in foco In duolo, in ira, il tormentato Glauco	Stoffelijk overschot, het schamel graf heeft mij beroofd van mijn mooie zon, mijn hemel op aarde. Wee mij! Ik kom om voor je te buigen in de aarde. Met U is mijn hart gesloten, versteend in mijn borst En dag en nacht leeft hij in tranen, in vuur, In smart en in woede, de gekwelde Glauco
II	Ditelo, O fiumi, e voi ch'udiste Glauco L'aria ferir di grida in su la tomba Erme campagna e'l san le Ninfe e'l Cielo A me fu cibo il duol, bevanda il pianto, Letto, O sasso felice, il tuo bel seno Poi ch'il mio ben copri gelida terra	Zeg het, rivieren, en U die gehoord heeft hoe Glauco de lucht verwondde met zijn kreten boven haar graf. Troosteloos land want de ninnen en de hemel weten Dat pijn mijn voedsel was, tranen mijn dorst lesten Als bed, o gelukzalige steen, je mooie borst diende Nadat de ijskoude aarde mijn lief bedekte.
III	Darà la notte il sol lume alla terra Splenderà Cintia il dì, prima che Glauco Di baci, d'honorar lasci quel seno Che nido fu d'Amor, che dura tomba Preme. Nel sol d'alti sospir, di pianto Prodighe a lui saran le fere e'l Cielo	De nacht zal licht aan de aarde geven De maan zal schitteren overdag voordat Glauco Stoppen zal te kussen en te eren deze borst Die nest der liefde was waar nu de zware steen Op drukt. En ook slechts dan wanneer de schikgodinnen en de hemel hem overstelpen met zuchten en tranen.
IV	Ma te raccoglie, O Ninfa, in grembo 'l Cielo lo per te miro vedova la terra Deserti i boschi e correr fium'il pianto E Driade e Napee del mesto Glauco Ridicono i lamenti, e su la tomba Cantano i pregi dell'amato seno	Maar jou, o ninf, neemt de hemel op in zijn schoot. Zonder jou is de aarde verstorven, De bossen verlaten en stromen rivieren met tranen. En dryaden en bosninnen Herhalen de klaagzangen van de treurige Glauco en aan het graf zingen zij de lofzang van de geliefde.
V	O chiome d'or, neve gentil del seno O gigli della man, ch'invido il cielo Ne rapì, quando chiuse in cieca tomba Chi vi nasconde ? Ohimè ! Povera terra Il fior d'ogni bellezza, il Sol di Glauco Nasconde ! Ah Muse. Qui sgorgate il pianto	O gouden lokken, bekoorlijke sneeuw witte borst, O leliewitte handen waarvan de jaloerse hemel mij Beroofd heeft toen je opgesloten werd in het donker graf. Wie verbergt U? Wee mij! Onvruchtbare aarde Bloem van elke schoonheid, Glauco's zon verbergt Zij! Ach Muze, laat tranen hier vloeien.
VI	Dunque amate reliquie, un mar di pianto Non daran questi lumi al nobil seno D'un freddo sasso ? Eco! L'afflitto Glauco Fa rissonar "Corinna": il mar e'l Cielo Dicano i venti ogn'or, dica la terra " Ahi Corinna ! Ahi Morte ! Ahi tomba!"	Geliefde resten, zullen deze ogen niet een zee van tranen op deze edele borst van een koude steen laten vloeien? O echo. De gekwelde Glauco laat telkens weer klinken "Corinna": laat de zee en de hemel, de winden, de aarde telkens opnieuw zeggen: "O Corinna! O dood! O graf!"
VII	Cedano al pianto I detti! Amato seno A te dia pace il Cielo Pace a te, Glauco Prega honorata tomba E sacra terra.	Laat woorden plaats maken voor tranen Geliefde borst Moge de hemel je vrede schenken En vrede voor jou Glauco Bid geeerd graf En heilige aarde.